

עין משפט
נר מצוה

עז ד מיי סיו מהל
מרומוס הל' א עזיד
סיון טלל:

תוספות רי"ד

תנינו א"ר אלעזר אומר
למאי רחל ורחל אסתר
לעבר ורחל אסתר ורחל
לכר לחיותו ואמר לנו חכם
הוא ול אסתר היה עובד
התורה פסול מן התורה
אמרנו לו ורחל מה אמר
יצחק שלא לנו ורחל
לפרנס רשאי אסתר לו
ומה אלהי אסתר עובד
ואשת כהן שחרור על
בעלה הלא ק"ו אובליג
ביתו אסתר היה אוכל
ביתו אסתר חוב הוא לה
שכן פסלה מן התורה
ומפסידה מן המדות
א"ל ומי אסתר רחל
פ"י הוא אומר חוב הוא
לו ש אסתר העבד כהן
פסול מן התורה וגם
נטול ס"א' הרטענו לו
ומה לרן מן המדות וגם הוא חוד
ועבד כהן שחרור ור"י
ומה ר"י א"ל אסתר
היה עבד כהן פסול מן
התורה פ"י א"ר שכות
הוא לו יציע לחרות
פ"י ש"י עבד חובה
לעצן התורה וכן שיש
עבד חוב א"ל חבין לו
לאדם א"ל כפניו אסתר
לו והלא אם יצעה רב"י
יכול לפתע מכנו מנות
א"ל חבין עבד חובה
א"כ מצאנו השפלה היא
שום חובה א"ר עשה
לו אסתר כלל השכונות
על המנות מה השכונות
על התורה פ"י במונותיו
יכול למנוע כין מחולין
כין מחורבין כלא מחורבין
בעלמ' לא צ"י מעו ל"ה
השפלה הוא פסול א"י
מחורבין בעלמ' א"ר
ונמצא שכות הוא לו ור"י
זרין ל"ה צטא ופסלי ל"ה
וה"י נמי צטא שכל
השפלה נמי יכול לפסול
מחורבין בעלמ' שכות
הוא ועקר אובליג לאל
ומה אלהי אסתר עובד
ואשת כהן שחרור על
בעלה הלא ק"ו אובליג
שחש"ל קיבל לו יציע
א"ר אכל פ"י לא נמי
למפסילין כניטא עמיק
ואולי לעלמ' אכל ע"י
שח"מ שכל מפסיל כ"י
היבא רדתיה רשעה
ומיטא רדתיה רשעה
זכ"י לו יציע ב"ה. ורמב"א
מזכיר ורבהנה הגט י"ד
השפלה א"ר שיש אגוע
לו הגבור ור"י שחרור
שם צריך שיעיד ל"ה
העבד שפיל ל"ה נמי
ועקר א"ר ור"י ע"י
נמי השפלה יכול לשחררו
אלו מקום שפיל א"ר
א"ר יציע ע"י שחרור
א"ר יציע ע"י שחרור

יב:

וְלִמָּחָה לִיָּה הַקֹּדֶשׁ עַד הָאֲדָמָה ב'ו'. לַעֲמֹן עָשָׂה עִמִּי וְאִינִי וְכִי
יִשְׁחָל לֵאמֹר אֲמַר לִיָּה הַקֹּדֶשׁ הִכִּי אֶעֱשֶׂה דְרָכֹו מִזֵּי אֲמַר לִיָּה
מִשּׁוֹם דְּפִשְׁטִיטִיט דִּהַקֹּדֶשׁ יִשְׁחָל לִיָּה שְׁלֵל יִמּוֹת עֲבָדֹו בְּרַעֲשׁ:
פְּחֻת מִשּׁוֹה פְּרִיזָּה. פִּי בְּקוֹנֶרֶם לֵאמֹר הַקֹּדֶשׁ חָל עַל פְּחוֹת מִשּׁוֹה

פרוטות והקדש רבינו יצחק
 דמקם צהריב (כ"ב דף דה). חמש
 פרוטות כל ימינו שם פרוטות כל
 דאין הקדש חל על פחות משהו פרוטות
 ואומר ר"י דהבא היינו טעמא שאין
 נדעמו של מקדש שיחול על פחות
 מאוה פרוטות: **שבתו** ורפואתו
 יברכו. שבתו היינו שבת קטנה וגדולה
 דהיינו מק ויה"ה לעבד וינשח לרבו
 לרבנן דר' יהודה דלמרי צהריב
 (כ"ב דף עז). דיש לעבד נוסח ולא נקט
 לכו משל דאין חילוש שכן לרבו
 אבל בשבתו קמ"ל דלע"ג דשקיל
 הרב שבת ידיה לא מייחב צמזומיו
 דיכול הרב לומר לעבד עשה עמי
 ואני נק ויה"ה דפריך בשבתו שבתו
 פשיטא דה"ה פשיטא שבתו לרבו אף
 ע"פ שלא חיונו כיון דיכול הרב לומר
 לעבד עשה עמי כו' ולא הוה ל' לר'
 ויחזק לתיניק קוטע די עבדו של
 חבירו אלא הוה ל' למימר בדידי
 יכיר הרב לומר לעבד כו' אס לא צא
 להשמיענו דבר אחר ומשני דנקט
 קוטע די עבדו לנאמתיין חידוש שני
 דרפואתו לרבו דהיינו לעבד דקמ"ל
 חריפא דמסתיב דה"ה שיהא לעבדו
 כמו רפואתו שיהא לעמלו סא כשפסול
 לעבד כדי להרויח שזר רפואתו יהא
 לעמלו אבל לעבד קטיעת הדי פשיטא
 לדברו ולחכי מל חני וכו' נבטח.
 ר"י: **שמע** מינה יב"ה ש"ס.
 וזה"ר ר' יוחנן היכי מוקי פלוגתיהו
 דרבנן ר' ורבנן דלעיל דלא מצי למימר
 דפלגי דמר אבי יכול ומ"ס אינו יכול
 דמריך לעיל וזה דלמקין לעיל
 דלמר לא מנשה דייק צמזומיו
 ובשמי צבורת לא פסיק כו' א"כ לכו"ע
 אינו יכול וי"ל דלע"ג דנשאר שנים
 יכול בשמי צבורת אינו יכול דנשאר
 שנים ימלא מרחמים יותר כשיחזור
 על הפהמים מבשמי צבורת:

על התרומה וכי תימרו
 ופסיל ליה שביק ליה

טמן רפואתו לעבד הוא שחבל בעצדו לא מייחב אי נמי דאי עבד
ליה סמא חריפא דפטור מן המותר כדאמרת (הא"ד):

שם היה עבר בן פוסלי בן התרומה, ואם תאמר טפי הוה
 ליה למנקט לפי שאמר בפסח שדין קרי' בעדן יצא וי"ל
 ללדיהם קאמר לה דכתיב אדרבה הרי מחסר צבת חורין;
 והשבתוני' קרי' המזונות, רבנן שפיעו לו ומה אז יצא שלל
 לוותו רשאי היו סבורין הא דקאמר ר"מ שם היה
 עבד כהן פוסל מן התרומה ליה חוב לו לפי שנתן לו הכר מזונות
 בריוח שבילי שיש תרומה הכרה להכניס אז שמוס שיש מלאה באכלת
 תרומה ומאסה הכי מהדרי ליה ומה אז יצא שלל לוותו וקאמר לה
 ר"מ השבתינו על המזונות מה שפיעו על התרומה שפיעו לא יצא
 הכר לוותי כי חובה דמכל מקום מלאה העבד לקנות תרומה בזול וימר
 כן החולין וגם חולקין לו על הגורל (לדמר (בתוס' דף כח:) חולקין
 תרומה לעבד אפי' שאין רבו עמו: וכן תיבא א"י בעי' וי"ר
 מתרומה וי"ל דקסבר דלא חשיב ליה חובה מה שמקבלו זה כיון
 ה"פ אז בעי ויזיק ליה הדיןן גיטא ספק קריו לו וספק קריו לע
 אי בעי שקיל אדרבא ויפסיל ליה תרומה ועדיין הוא
 בתרומה ואפי' י' ליחוס שמה מכרי לפרש' ועימך

המביא גם פרק ראשון גימין

טוה וואויל עושה ופוע. לא יעשה מחלה דפרוטה קמייחא קדשה לה
 ושז אסור לו אלל ליה מחילה וואויל ועושה פחות פחות משז פרוטה
 ופוע דמפרש לקמיה. וקס"ד בשאין מעלה לו מזונות וקאמר דיכול
 להקדיש אלאה יכול לומר לו עשה עמי ואחי זקן: **להעפס.** מזונות

למאן ליה הקדש עד
העדרה והשתא נמי
הקדש גופיה ניהא ל'
ה עושה ופוער קמא
מזוה פרוטה
מר רב המקדש ידי
שה ואוכל דאי לא
אמרת בשלמא הק'
בשאינו מעלה
הק בשאינו מעלה
מאן פלח ליה מאן
לאו ש"מ אינו יכול
ר' יוחנן יתקשע די
שבבתו ורפואתו לרבו
צדקה ש"מ יכול הרב
ואינו זנך הכא במאי
אי הכי אמאי ניזון מן
י ניזון מתפרנס מיבעי'
יכול ש"מ אמר מר
לרבו שבבתו פשיטא
רפואתו ידידיה היא
לא צריכא דאמרוה
ה סמא חריפא ואתסי
מא צערא ידידיה הוא
ניזון אמרנו לו למאיר
ד שויצא מתחת ידי
חוב הוא לו שאם היה
התרומה אמרנו לו
לא לזנו ושלא לפרנסו
אילו עבד כהן שברב
ל בעלה הלא אוכלין
אבל אשה חוב הוא
תרומה ומפסידה מן
ה ומאי קא מהדר להו
המונות מה תשיבוני
אי בעי זריק ליה גיטא
ועריק ואזיל לעלמא
ומה

וסד"א צערט לא זיך ליה רחמנא: קערן. רבנן שנה הנה לירו
זוכה בו רבו כשורו וחמוריו: אמרו לו למאי רבנן? מפני שחוריו
הוא אינו קורבו רבי: ומה והלא אם ירצה שלא לזנוו רשאי. ומלא שמי
מפקדו מחמוריו כלום: אבל אשה חוב הוא לה. רבנן קאמר לה כלומר
בהיא דלא שחמוריה: מאי קאמר? ליה ויתא קאמר לה. כלומר
משהו שהשיבם ומה עבד קרן שבהם מה משהו היא למה שחמורו
על המוות: השכנוני על המוות. שאני זני משלו: מה תשיבני על
הפרומה. הרי כל זמן שאני שחמורו היה הו"ך ואוכל פרומה בכל מקום
שציל רבו: ויתא. ודאי קבלת בתוך זו אינה חוב דלא בני
מריה זריק ליה גיטא בדושה הרבני שמו ד' אמות: ופסיל. ויתא
שחי משהו הוא זו אינה רחמי דלחי שדיק ליה מיד ולא ימיא
עמו למקום שיוכל לפסולו צוריקא גט: ואיל לעלמא. ואריל צורמה:
חיה

ה גיבא. וא"ת מה בכך מ"מ טוב הוא לו זה השחרור שפוטלו פילו אם לא יקבלנו יכול רבו לפוטלו מהחומה צעזען אחר אי נמי ויאסר בחומה ובשפחה ובצב חורין וטוב לו להיות משומר וכן ע"ד: **ש"ב** י"ה ועירק ואו"י א"א. משמע דאי עירק אוכל חומה וי"ל דלג שמינן יתעלם מלפני שבת:

מסורת הש"ס

(א) [חוספתא פ"א]
(ב) [ב"מ י"ט, ג] ש"ך
(ג) [וע' חוס' כ"ק
פ"ו ד"ה בעבד].

גליון הש"ס

תוד"ה שביק ליה וכו'
ליחוש שמא סברו. ע'
נהרין קדושין פ"ג דף
רסז ע"א:

מגהות הב"ח

(א) תום ד"ה פולמוס ט'
החובל בעמך ט':

לְעוֹי רַעֲשׁי

קונרדיי"ר [קונרדיי"ד].
ציון, צרכים.